

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Z. Š.**

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha 1

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MMR-43803/2016-83/3069 ze dne 24. 4. 2017,
ve věci obnovy územního řízení

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. MMR-43803/2016-83/3069, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje

odvolání žalobkyně proti usnesení Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a kultury ze dne 23. 9. 2016, č. j. MSK 110995/2016, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti na obnovu řízení ukončeného dne 25. 9. 2015 usnesením téhož orgánu pod č. j. MSK 99989/2015.

2. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno. Poukazuje na to, že rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu, na jejímž základě správní orgán dovedl zjevnou nepřipustnost žádosti žalobkyně. Žalobkyně rovněž uvádí, že dle judikatury musí případná nepřipustnost vyplývat přímo ze žádosti a nikoliv z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Namítá také, že v napadeném rozhodnutí zcela chybí úvaha, na základě které by se žalovaný ztotožnil s názorem, že orgánem rozhodujícím v posledním stupni je krajský úřad a posledním rozhodnutím je usnesení o zastavení územního řízení a nikoliv rozhodnutí o odvolání proti němu; že v napadeném rozhodnutí chybí posouzení, zda ve zmíněném územním řízení nerozhodoval jako poslední sám žalovaný a posledním rozhodnutím ve věci územního řízení není přípis ze dne 10. 6. 2016, č. j. 46228/2015-31-4. Závěrem podané žaloby žalobkyně shrnuje své námitky s tím, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a jeho odůvodnění neposkytuje skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí, což je v přímém rozporu s právem na spravedlivý proces. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí z výše uvedených důvodů zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25. 9. 2017 stručně shrnuje dosavadní průběh správního řízení a k námitkám žalobkyně uvádí následující. Dle žalovaného je v napadeném rozhodnutí řádně uvedeno, že v souladu s § 100 správního řádu nejsou v řízení, které nebylo ukončeno rozhodnutím ve věci samé, splněny podmínky pro povolení jeho obnovy. Vzhledem k tomu, že v řízení před orgánem prvního stupně došlo ze strany žadatele o vydání územního rozhodnutí k zpětvzetí žádosti, bylo vydáno usnesení o zastavení řízení, které je rozhodnutím procesní povahy. Žalovaný odkazuje na § 9 správního řádu, který stanoví, že řízením dle správního řádu se rozumí takový postup správního orgánu, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Podle § 100 odst. 1 správního řádu lze obnovit pouze řízení ukončené rozhodnutím ve věci. Ve světle těchto ustanovení dospěl žalovaný k závěru, že v daném případě nelze žádosti žalobkyně o povolení obnovy řízení vyhovět, neboť tato je právně nepřipustná, a její odvolání zamítl. K námitce nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvádí, že s ní nesouhlasí, neboť je toho názoru, že rozhodnutí řádně odůvodněno je. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
4. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující. Dne 31. 7. 2014 bylo Městským úřadem Frýdlant nad Ostravicí vydáno rozhodnutí označené č. j. MUFO 19232/2014, kterým bylo na základě žádosti společnosti SIDL s. r. o., sídlem Palackého 1428, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí, rozhodnuto o umístění stavby označené jako „*Rodinný dům včetně vodovodní přípojky, domovní přípojky nn, dešťové a splaškové kanalizace, ČOV, vsaku a zpevněných ploch*“ na parc. č. X a X v katastrálním území Nová ves u Frýdlantu nad Ostravicí. Proti tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, kterému odvolací orgán dne 28. 1. 2015 vyhověl, předchozí rozhodnutí o umístění stavby zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání. Dne 16. 3. 2015 vzal výše zmíněný žadatel žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby zpět. V reakci na tento krok žadatele vydal stavební úřad dne 29. 5. 2015 usnesení č. j. MUFO 162/2015, kterým bylo územní řízení v souladu s § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zastaveno. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání. Dne 25. 9. 2015 vydal Krajský úřad Moravskoslezského kraje (dále jen „Krajský úřad“) rozhodnutí o odvolání žalobkyně, č. j. MSK 99989/2015, kterým odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil.

5. Dne 25. 8. 2016 podala žalobkyně žádost o obnovu řízení podle § 100 správního řádu, ve které žádala obnovit řízení ukončené pravomocným rozhodnutím Krajského úřadu ze dne 25. 9. 2015, č. j. 99989/2015. Krajský úřad rozhodl dne 23. 9. 2016 usnesením č. j. MSK 110995/2016 tak, že řízení o žádosti o obnovu řízení zastavil s odůvodněním, že dospěl k názoru, že se jedná o žádost zjevně právně nepřipustnou. Předmětné územní řízení bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žádosti žadatelem a nejednalo se tedy o rozhodnutí ve věci samé, postup dle § 100 odst. 1 tedy nelze uplatnit. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 12. 10. 2016 odvolání, ve kterém namítala, že se Krajský úřad dostatečně nevypořádal s žalobkyní uvedenými důvody pro obnovu řízení. Dne 24. 4. 2017 vydal žalovaný později žalobou napadené rozhodnutí o odvolání č. j. MMR-43803/2016-83/3069, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobkyně proti usnesení Krajského úřadu ze dne 23. 9. 2016, č. j. MSK 110995/2016. Žalovaný v tomto rozhodnutí plně přisvědčil názoru, který vyslovil Krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí, že v dané věci nelze vyhovět žádosti o obnovu řízení, jelikož nebyly pro tento postup splněny zákonné podmínky. Postup podle § 100 správního řádu předpokládá, že řízení, o jehož obnově se jedná, bylo skončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, což v daném případě nebylo splněno. Proto žalovaný dospěl k názoru, že Krajský úřad nezatížil své rozhodnutí vadou, když se nevypořádal se všemi žalobkyní uvedenými důvody pro obnovu řízení a řízení postupem dle § 66 odst. 1 písm. b) zastavil, jelikož by toto bylo v řízení o žádosti vyhodnocené jako zjevně právně nepřipustné nadbytečné.
6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
8. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud

konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.

9. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
10. Podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel vzal svou žádost zpět.
11. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
12. Podle § 9 správního řádu je správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Podle § 67 odst. 1 lze za rozhodnutí považovat takový akt veřejné moci, kterým správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.
13. Krajský soud nemohl přisvědčit námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí nesplňuje náležitosti stanovené správním řádem, konkrétně že je není řádně odůvodněno, jelikož neobsahuje žádnou úvahu, na základě které žalovaný dospěl k názoru, že žalobkyní podaná žádost o povolení obnovy řízení je zjevně právně nepřipustná. Žalovaný se s touto problematikou dostatečně vypořádal na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde, jak je již uvedeno výše, dospěl k názoru, že podmínkou povolení obnovy řízení je, že řízení, jež má být obnoveno, je pravomocně skončeno rozhodnutím ve věci samé. Již ze samotné struktury normy je patrné, že splnění této podmínky je základním předpokladem, bez jehož splnění se správní orgán ani nemůže zabývat dalšími podmínkami obsaženými v § 100 odst. 1 písm. a) a b). K samotné povaze výkladu pojmu „zjevně právně nepřipustná“ se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) ve svém rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, na který odkazuje i samotná žalobkyně. NSS zde vyslovil názor, že „(...) »zjevná právní nepřipustnost« představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem. S ohledem na ochranu práv účastníků řízení je možno k zastavení řízení z tohoto důvodu přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování, zjišťování či složité interpretace.“ Z obsahu právních spisů vyplynulo, že k zastavení řízení o vydání územního rozhodnutí došlo na základě zpětvzetí žádosti. Podle § 66 odst. 1 písm. a) je s tímto jednáním ze zákona spojena povinnost správního orgánu takového řízení zastavit, přičemž zákon pro tento postup stanoví i formu rozhodnutí, kterou je

Shodu s prvopisem potvrzuje

usnesení. Usnesení je ze své povahy procesním úkonem (viz *a contrario* § 67 odst. 1 výše) a nejedná se o rozhodnutí v užším slova smyslu, kterým správní orgán rozhoduje ve věci samé. Základní podmínku § 100 odst. 1 správního řádu tedy nelze považovat za splněnou, což konstatoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zároveň se jedná o skutečnost, která je žalovanému známa z obsahu správního spisu a není předmětem dokazování, tedy na ni nelze vztáhnout výše uvedený závěr NSS.

14. Co se týče námitek žalobkyně, že v daném rozhodnutí chybí úvaha o tom, zdali v řízení rozhodoval nepřislušný orgán, soud konstatuje, že předmětem žaloby je rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. V takovém případě správní orgán posuzuje, zdali jsou splněny podmínky pro povolení obnovy řízení, či nikoliv. Rozsah správního uvážení je v takovém případě zákonem pevně vymezen a žalovaný, jak již bylo uvedeno výše, tento rozsah pevně dodržel. Soud se ztotožňuje s úvahou žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí, že za situace, kdy došlo ke zpětvzetí žádosti již není obnova řízení možná. Proto soud považuje námitku žalobkyně za nedůvodnou, neboť úvahy, které žalobkyně v napadeném rozhodnutí postrádá, by byly pro výsledek řízení o žádosti žalobkyně nadbytečné.
15. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek, které žalobce v žalobě uvedl, není důvodná, soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v souvislosti s tímto řízením podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 19. června 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu